

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 1518010647
Dátum vydania rozhodnutia: 10.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1518010647.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci obvineného I. C., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 10. februára 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/4/2019, z 13. marca 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. C. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V rozsudkom, sp. zn. 3T/72/2018, z 22. novembra 2018 uznal obvineného I. C. za vinného zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

dňa 7. mája 2018 v čase asi o 7.15 hod. v Bratislave - Petržalke, na lávke na moste Lafranconi, približne 50 metrov od petržalského brehu, chytil zozadu za ramená poškodenú Mgr. B. N. C., ktorá ho obiehala, hodil ju o stenu, následne ju ľavým predlaktím v miestach medzi kľúčnou kosťou a krkom tlačil o stenu, aby sa nemohla hýbať, stál s ňou tvárou v tvár, potom jej pravou rukou vošiel medzi nohy a cez bežecké nohavice sa jej otvorenou dlaňou päťkrát suchaním dotýkal pohlavného orgánu po celej dĺžke, pustil ju až keď začala kričať, ešte sa jej zaškeril do tváre a keď od nej odchádzal, tak si naprával nohavice, ktoré mal stiahnuté pod úroveň zadku, pričom tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol v minulosti právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 1T/149/2005, zo dňa 30. marca 2006 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/151/2006, zo dňa 14. júna 2006 za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 21T/2/2003, zo dňa 31. mája 2006 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1To/15/2009, zo dňa 10. marca 2010 za trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. júla 2001, ktoré vykonal časovo kontinuálne za sebou dňa 11. apríla 2018.

Obvinenému bol za to okresným súdom uložený podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 47 ods. 2 a § 437 ods. 5 Trestného zákona, trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 1To/4/2019, z 13. marca 2019 zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Obvinený I. C. podal proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/4/2019, z 13. marca 2019 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku obvinený odvodzuje z toho, že vo veci konajúce súdy akceptovali ako procesne zákonný výsluch poškodenej Mgr. B. N. C. z 11. mája 2018 a výsluch znalca RNDr. Mgr. K. T., PhD. z 20. septembra 2018, teda výsluchy po vznesení obvinenia, o ktorých realizácii nemal žiadnu vedomosť, hoci jednoznačne požadoval, aby bol upovedomovaný o všetkých vyšetrovacích úkonoch. Obvinený v tejto súvislosti poznamenal, že pokiaľ súhlasil s tým, že postačí, ak sa vyšetrovacích úkonov zúčastní obhajca, mal tým na mysli, že o úkone, o ktorom mal byť vopred upovedomený, sa bude môcť pred jeho vykonaním poradiť s obhajcom, prostredníctvom ktorého bude mať možnosť položiť vypočúvaným osobám otázky. Nakoľko však o uvedených úkonoch informovaný nebol, bol tým ukrátený o možnosť pripraviť si obhajobu prostredníctvom obhajcu. Súdy uznali výsluch poškodenej Mgr. B. N. C. z 11. mája 2018 ako zákonný i napriek tomu, že jej bolo potrebné priznať status „obzvlášť zraniteľnej osoby“ podľa zákona č. 274/2017 Z. z. Jej výsluch mal byť z tohto dôvodu vedený v súlade s § 134 ods. 4 Trestného poriadku, a teda s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu alebo využitím technických zariadení určených na prenos a záznam zvuku a obrazu, a to bez ohľadu, že poškodená ako osoba obzvlášť zraniteľná na tomto spôsobe výsluchu netrvá. Obvinený okrem toho uviedol, že ešte v priebehu konania (počas návštev obhajcu v ústave na výkon väzby a tiež pred i počas konania pred súdom prvého stupňa) vyčítal pasivitu svojmu vtedy ustanovenému obhajcovi, pričom k náprave došlo až po vyhlásení rozsudku okresným súdom. Ďalšia námietka obvineného spočíva v tom, že vo veci konajúce súdy sa nevysporiadali s jeho dôkazným návrhom na zabezpečenie kamerových záznamov. Tento návrh pritom obvinený urobil vo svojom písomnom podaní, ktoré bolo súdu doručené pred konaním hlavného pojednávania 22. novembra 2018. Zo spisu podľa obvineného zároveň nie je možné zistiť, či prokurátor dodržal zákonom ustanovenú lehotu 48 hodín na odovzdanie obvineného súdu v zmysle § 86 ods. 1 Trestného poriadku a ani to, či súd v zákonom ustanovenej lehote rozhodol o tomto návrhu podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku, pretože z návrhu na vzatie do väzby nevyplýva, kedy bol tento návrh doručený súdu. I napriek tomu, že obvinený popiera svoju vinu, k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku uviedol, že v konaní nebol vykonaný taký dôkaz, o ktorý by bolo možné oprieť jednoznačný záver o potrebe ukladania trestu odňatia slobody na doživotie, pretože zo znaleckých zistení RNDr. Mgr. K. T., PhD. vyplýva, že nebola splnená minimálne podmienka podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, teda že nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov. Z vyjadrení tohto znalca podľa obvineného vyplýva presný opak, cítujúc: „recidíva, ktorá sa týka sexuálnej, násilnej trestnej činnosti sa pravdepodobne zníži vo vysokom veku, keď pohlavný úd stratí svoj význam v motivačnom systéme, v čase sénia okolo 65 roku veku a viac...“. Obvinený v tomto smere namietol, že konajúce súdy nadradili jeho prechádzajúce odsúdenia nad zákonom upravené obligatórne podmienky § 47 ods. 1 Trestného zákona, najmä však písm. b) tohto ustanovenia. Nad rámec uplatnených dovolacích dôvodov obvinený uviedol, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom v jeho prípade je výpoveď samotnej poškodenej. Tá však nebola získaná zákonným spôsobom, nie je pevná, stála, jednoznačná a nevyvrátiteľná v kontexte s inými vo veci vykonanými nepriamymi dôkazmi - nejde o dôkaz zapadajúci do pomyslenej reťaze dôkazov. Obvinený zdôraznil, že nie je páchatel'om skutku, nenachádzal sa na mieste činu, pričom pokiaľ poškodená opisala po útoku osobu páchatel'a, jej opis sa nezhoduje s jeho osobou. Opoznanie páchatel'a v tomto prípade navyše nebolo urobené štandardným spôsobom, a to rekogníciou, ale iba fotografiami, ktoré poškodenej mali ukazovať policajti. Obvinený v ďalšej časti poukázal na odôvodnenie rozsudku

okresného súdu, podotýkajúc, že nemôže súhlasiť s konštatovaním súdu, ktorý naznačuje, že sa mu zdá podozrivé tvrdenie obhajoby, že obvinený sa mal nachádzať niekde inde, konkrétne medzi Banskou Bystricou a Bratislavou. Pokiaľ okresný súd spochybnil osobné stretnutia medzi obvineným a príslušníkmi Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, obvinený uviedol, že jej príslušníci a kriminalisti často pracujú v utajení a takým spôsobom, že o ich činnosti do určitého momentu nemusí mať vedomosť ani ich nadriadený. Podľa obvineného súd nemá potrebné odborné znalosti na vyslovenie záveru, že v prípade poškodenej ide o: „nadštandardne všímavého človeka vzhľadom na jej povolanie“; takýto záver nemá podľa názoru obvineného oporu vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ okresný súd naznačuje akúsi súvislosť medzi predchádzajúcimi odsúdeniami so sexuálnym podtónom so skutkom, pre ktorý uznal obvineného za vinného, vytvára tým podľa obvineného dojem, že sa mohol dopustiť aj inkriminovaného skutku. Takáto úvaha je pritom podľa obvineného hypotetická. Naopak, obvinený bol podľa vlastných slov v minulosti odsúdený za trestné činy spojené s protiprávnym odňatím vecí, v tomto prípade však žiadna vec odcudzená nebola. Pri použití rovnakej úvahy by potom súd musel dospieť k záveru, že obvinený nie je páchatelom stíhaného skutku. Obvinený namietol, že okresný súd neakceptoval jeho návrh na výsluch policajtov, ktorí ho zadržali. Napokon uviedol, že dovolaním napádané uznesenie krajského súdu mu nebolo do dnešného dňa (10. septembra 2019; pozn. najvyššieho súdu) doručené. Obvinený navrhol, aby najvyšší súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) Trestného poriadku, ku ktorému došlo v neprospech obvineného vo výroku o vine i treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave a aby zrušil tieto rozhodnutia podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku.

Negatívne stanovisko k dovolaniu obvineného zaujala okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava V vo vyjadrení, ktoré bolo 20. decembra 2019 doručené súdu prvého stupňa. K namietanému porušeniu práva na obhajobu prokurátorka uviedla, že obvinený bol počas celého trvania povinnej obhajoby zastúpený Mgr. Milošom Glonekom a neskôr JUDr. Milanom Rollom, ktorí v plnej miere zabezpečovali obhajobu obvineného. V priebehu konania boli všetky podstatné a relevantné dôkazy vykonané v súlade so zásadou kontradiktórnosti. Pokiaľ ide osobitne o prípravné konanie, prokurátorka uviedla, že i v tomto štádiu konania boli v plnej miere zabezpečené obhajobné práva obvineného, nakoľko prokurátor reagoval na všetky jeho podania, obvinený opakovane preštudoval spisový materiál za účasti obhajcu, pričom sám uviedol, že postačí, ak sa na úkonoch prípravného konania zúčastní obhajca. Nemožno sa stotožniť ani s tou argumentáciou, ktorá nezákonnosť výsluchu poškodenej dôvodí z jeho nezaznamenania na nahrávacie zariadenie s obrazovo-zvukovou stopou. Samotné nevyhotovenie takéhoto záznamu totiž nie je spojené so sankcionovaním neprocesnosti vykonaného výsluchu, a to navyše za situácie, ak poškodená bola podrobne vypočutá v konaní pred súdom. Tvrdenie obvineného, ktorým namieta „pasivitu ustanoveného obhajcu“, je podľa prokurátorky len subjektívnym hodnotením obvineného, nakoľko obhajca obvineného sa aktívne zúčastňoval úkonov trestného konania. Pokiaľ ide o nezabezpečenie kamerových záznamov, prokurátorka uviedla, že orgány činné v trestnom konaní zabezpečovali relevantné dôkazy o lokalizácii obvineného, avšak existencia kamerových záznamov z miesta činu a jeho okolia v čase skutku zistená nebola. Čo sa týka lehoty zadržania a podania návrhu na vzatie obvineného do väzby, poukázala, že zo spisu ako aj z dozorového denníka jednoznačne vyplýva, že obvinený bol na základe predchádzajúceho súhlasu prokurátora zadržaný 9. mája 2018 o 20.15 hod. Zo spisového materiálu je ďalej zrejmé, že návrh na vzatie obvineného do väzby bol podaný v zákonom ustanovenej 48-hodinovej lehote, a to 11. mája 2018 o 12.45 hod. Výsluch obvineného pred sudcom pre prípravné konanie prebehol 13. mája 2018 v čase od 10.00 hod. do 10.30 hod., teda opäť v zákonnej 48-hodinovej lehote od podania návrhu. K otázke ukladania trestu sa vyčerpávajúco a nespochybniteľne vyjadrili oba vo veci konajúce súdy. Námietky obvineného sú preto nedôvodné a nepresvedčivé. V súhrne teda podľa prokurátorky nedošlo k naplneniu žiadneho z uplatnených dovolacích dôvodov. Niektoré z uvádzaných skutočností sú navyše len hodnotením skutkového deja. Navrhla, aby najvyšší súd ako nedôvodné zamietol dovolanie obvineného.

Obvinený sám, t. j. bez akejkoľvek ingerencie obhajcu, doplnil svoje dovolanie o vlastnoručne spísané podania, ktoré boli doručené či už okresnému súdu alebo najvyššiemu súdu (niektoré cestou prokuratúry) 30. decembra 2019, 23. januára 2020, 18. februára 2020, 23. júna 2020, 25. augusta 2020,

17. septembra 2020, 10. októbra 2020 a napokon 9. februára 2021. V označených podaniach obvinený uviedol, že trestné stíhanie bolo voči nemu vykonštruované, skutok sa nikdy nestal, pričom jeho vina bola uznaná iba na výpovedi jedinej svedkyne - poškodenej a tiež na objednávku mafie vyfabulovanom znaleckom posudku. Namietol, že v priebehu konania boli ignorované jeho návrhy na doplnenie dokazovania zadovážením kamerových záznamov a rekognícia nebola vykonaná riadnym spôsobom. Súdom uložený doživotný trest odňatia slobody je v porovnaní s inými prípadmi absolútne neprimeraný. Obvinený v tejto súvislosti podotkol, že aj jeho predchádzajúce odsúdenia za lúpež a vraždu sú nezákonné. Okrem toho uviedol, že advokát nehájil jeho záujmy, pričom vo veci konali zaujatí a nezákonní prokurátori a sudcovia.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 2. novembra 2020 doručené vyjadrenie prokurátorky k doplneniu dovolania obvineného, v ktorom sa uvádza, že doplnenie dovolania z 25. augusta 2020 je v zásade založené na rovnakých argumentoch, a preto je namieste zotrvať na skoršom vyjadrení prokuratúry k dovolaniu obvineného vrátane návrhu na zamietnutie tohto dovolania.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac takú okolnosť, pre ktorú by ho bolo nutné odmietnuť z formálnych dôvodov podľa § 382 písm. a), b) alebo d) až f) Trestného poriadku. Na strane druhej ale dospel k záveru o zrejmom nesplnení dôvodov dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolanie v zmysle § 368 a nasl. Trestného poriadku sa radí k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že si ho nemožno zamieňať s odvolaním. Nejde tu teda o tretí stupeň v rámci súdneho konania, prostredníctvom ktorého sa možno za rovnakých podmienok domáhať zmeny napádaného rozhodnutia. V porovnaní s odvolaním, je tak okruh dôvodov, ktorými možno účinne napádať súdne rozhodnutie podstatne zúžený, a to taxatívnym výpočtom v ustanovení § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku.

Skôr než najvyšší súd sústreďí svoju pozornosť na analýzu uplatnených dovolacích dôvodov, považuje zároveň za potrebné podotknúť, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v ustanovení § 371 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku. Zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania tak v súlade s uvedeným znáša výlučne dovolateľ, keďže iba ten svojim podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd teda nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí, alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov (k tomu bližšie R 120/2012).

K prvým dvom deklaroványm dovolacím dôvodom najvyšší súd v súhrne uvádza, že dovolanie možno za splnenia ďalších podmienok účinne podať len v tom prípade, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

Zo znenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyplýva, že k jeho naplneniu nedochádza automaticky pri každom porušení práva obvineného na obhajobu. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné, čím sa má na mysli predovšetkým porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Trestného poriadku. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane vysvetlil, že za zásadné porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (k tomu pozri: ZSP 21/2010-II, R 7/2011, ZSP 16/2013-II, R 14/2015-II).

Uvedené vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Dovolací súd vo vzťahu k námietke založenej na nespokojnosti s kvalitou poskytovanej právnej pomoci zo strany obhajcu vo svojej rozhodovacej praxi opakovane uviedol, že predmetom jeho prieskumu nie je spôsob výkonu tzv. formálnej obhajoby, nakoľko ide o výlučný vzťah medzi advokátom a jeho klientom (porovnaj napr. s uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/26/2012, zo 17. októbra 2012; sp. zn. 5Tdo/71/2017, zo 14. decembra 2017 či s uznesením, sp. zn. 1TdoV/11/2016, z 29. marca 2017). Obdobným spôsobom sa k tejto otázke vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky, a teda že zákonom zverené povinnosti a oprávnenia advokáta vylučujú, aby všeobecné súdy v rámci trestného konania niesli zodpovednosť za kvalitu poskytovanej právnej pomoci. Totiž úlohou súdov v rámci trestného konania nie je sledovať efektívnosť poskytovanej právnej pomoci, ale ich úlohou je prijatie spravodlivých rozhodnutí založených na zákonom získaní dôkazov, ktoré môže na svoju obhajobu obstarat' aj osoba obvinená z trestného činu za pomoci svojho advokáta (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 455/2011, zo 7. februára 2012). Na ostatne citované možno primerane nadviazať ešte skôr judikovanými závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorých od štátneho orgánu (všeobecného súdu) nemožno bez ohľadu na ďalšie okolnosti prípadu vyžadovať, aby bez vonkajšieho podnetu zo strany dotknutého účastníka, preskúmal kvalitu právnej pomoci poskytovanej zástupcom, ktorého ustanovil štátny orgán (mutatis mutandis; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 26/1996, z 22. júla 1997, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 12/1997).

Najvyšší súd k tomu poznamenáva, že pokiaľ obvinený nedal najavo nespokojnosť s ustanovenou obhajkyňou ani súdu, ani obhajkyňi samej, a súd nedospel k záveru, že by táto dlhodobá neplnila svoje povinnosti, v prejednávanej veci nebol dôvod na postup podľa § 43 Trestného poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/49/2015, z 15. novembra 2016), t. j. na oslobodenie od povinnosti obhajovania.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že obvinenému bol podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku, z dôvodu uvedeného v § 37 ods. 2 Trestného poriadku, ustanovený obhajca, Mgr. Miloš Glonek, opatrením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1Tp/28/2018, z 10. mája 2018. V priebehu prípravného konania ako aj konania pred súdom sa menovaný obhajca osobne a aktívne zúčastňoval úkonov trestného konania vrátane podávania návrhov na doplnenie dokazovania a opravných prostriedkov. Obvinený vyjadril nespokojnosť s týmto obhajcom v podaní, ktoré bolo okresnému súdu doručené 28. novembra 2018, teda po konaní hlavného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Predseda senátu na základe toho následne uznesením, sp. zn. 3T/72/2018, zo 7. decembra 2018 podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku oslobodil obhajcu, Mgr. Miloša Gloneka, od povinnosti obhajovať obvineného a zároveň k rovnakému dňu obvinenému opatrením ustanovil nového obhajcu, JUDr. Milana Rolla, z dôvodu podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Najvyšší súd z toho dôvodí, že obvinený bol prakticky v priebehu celého trestného konania zastúpený obhajcom, pričom na jeho žiadosť o oslobodenie Mgr. Miloša Gloneka spod povinnosti obhajovania bolo zo strany okresného súdu pohotovo zareagované, čím bola súčasne plne rešpektovaná vôľa obvineného na zmenu v osobe obhajcu. Žiada sa poznamenať, že obvinený má možnosť kedykoľvek v priebehu celého konania zvoliť si obhajcu sám - § 39 ods. 5 Trestného poriadku, resp. § 40 ods. 5 Trestného poriadku - tento prípad, čo však obvinený C. nevyužil. Podstatné je, že na výhradu obvineného s kvalitou poskytovanej obhajoby bolo ihneď reagované v súlade s ustanovením § 43 ods. 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený vo svojom dovolaní vyčítal okresnému súdu, že sa nezaoberal jeho iniciatívou na zabezpečenie kamerových záznamov z inkriminovaného miesta a času, resp. že súd neakceptoval jeho návrh na vypočutie policajtov, ktorí ho zadržali tak je potrebné uviesť, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto

návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd sa z uvedeného dôvodu oboznámil so zápisnicou o hlavnom pojednávaní konanom 22. novembra 2018 a zistil, že obvinený v záverečnej fáze dokazovania, s výnimkou návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov - príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry Košice a príslušníkov Policajného zboru zabezpečujúcich 9. mája 2018 obmedzenie osobnej slobody obvineného (o ktorých návrhoch bolo riadne rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku; č. l. 345), neuviedol žiadne iné návrhy na doplnenie dokazovania. Nakoľko dôkazné návrhy nemali ani iné strany konania, okresný súd postupom podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a udelil slovo na záverečné reči. Vychádzajúc z uvedeného, možno poukázať aj na zvyšok naposledy citovaného judikátu, ktorý sa naplno vysporadúva s aktuálne riešenou námietkou. Totiž vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je končným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (R 116/2014, resp. aj ZSP 21/2010). Len pre úplnosť, s rovnakým dôkazným návrhom sa ešte v prípravnom konaní zaoberali orgány činné v trestnom konaní, pričom obvinený ako aj jeho obhajca boli riadne vyznení, že operatívnym šetrením neboli zistené žiadne kamerové záznamy zachytávajúce miesto vyšetrovaného skutku (č. l. 64).

Odhliadnuc od skutočnosti, že porušenie ustanovenia Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe môže v dovolacom konaní účinne namietať výlučne minister spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 371 ods. 2 Trestného poriadku), otázka splnenia jednej z formálnych podmienok na rozhodnutie o návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby, a teda či tento návrh bol podaný včas, bola právoplatne vyriešená ešte v priebehu konania, ako to vyplýva z uznesenia sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1Tp/30/2018, z 13. mája 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Tpo/32/2018, z 23. mája 2018. Práve z neskôr označeného uznesenia (na str. 3) jednoznačne vyplýva, že dotknuté väzobné lehoty podľa § 85 ods. 4 a § 87 ods. 2 Trestného poriadku boli u obvineného dodržané.

V prípade druhého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku najvyšší súd podotýka, že ním predpokladá situácia by mala svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu zodpovedá povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

K porušeniu tohto práva tak môže dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (k tomu pozri napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Marinescu* proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03; *Emen* proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02; *Al-Khawaja* a *Tahery* proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a č. 22228/06). Aj v zmysle nedávno prijatého judikátu tak ...nesprávny procesný postup pri získavaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (*mutatis mutandis*; pozn.: citovaná právna veta bola na zasadnutí trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konaného 17. júna 2020, Tpj 47/2020 - 2, prijatá na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky; doposiaľ nepublikovaná). Ani cestou tohto dovolacieho dôvodu sa teda nemožno efektívne domáhať spochybňovania skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci skôr konajúce súdy.

Pokiaľ obvinený odvodzuje nezákonnosť výsluchov poškodenej Mgr. B. N. C. z 11. mája 2018 a tiež znalca RNDr. Mgr. K. T., PhD. z 20. septembra 2018 z toho, že aj napriek svojej výslovnej žiadosti nebol upovedomený o ich uskutočnení, tak k tomu najvyšší súd podotýka, že obvinený pri svojom

výsluchu 10. mája 2018 do zápisnice (č. l. 48) uviedol, že žiada byť informovaný o vyšetrovacích úkonoch, no nežiada a ani nechce sa ich zúčastňovať. Naproti tomu pri svojom neskoršom výsluchu 2. júla 2018 do zápisnice okrem iného uviedol (č. l. 57), že nežiada byť upovedomovaný o úkonoch trestného konania. Ako ďalej vyplýva zo spisu, obvinený bol 11. mája 2018 v súlade s jeho požiadavkami vyrozumený o výsluchu poškodenej (č. l. 85 a 95). Z už uvedeného zároveň vyplýva, že výsluch menovaného znalca 20. septembra 2018 bol realizovaný v čase, kedy obvinený nežiadal byť informovaný o úkonoch trestného konania; jeho námietka je preto v tomto ohľade celkom neopodstatnená. Napokon, oboch výsluchov bol osobne účastný obhajca obvineného, resp. jeho splnomocnený zástupca Mgr. Branislav Šuba, čím samo o sebe došlo k splneniu požiadavky vyplývajúcej z čl. 6 ods. 3 písm. d) Európskeho dohovoru o ľudských právach.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž platí, že - toto právo je potrebné vnímať ako právo obhajoby ako celku, nielen obvineného osobne. Preto je dostatočné, pokiaľ možnosť vypočúť sporného svedka bola daná aspoň obhajcovi - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Verdam proti Holandsku z 31. augusta 1999, č. 35253/97. Európsky súd pre ľudské práva vo veciach Vebiu proti Českej republike z 26. júla 2003, č. 11219/84 a Kurup proti Dánsku z 10. júla 1985, č. 11219/84 vyslovil - skutočnosť, že možnosť výsluchu jednej z obetí mal len obhajca a len v prípravnom konaní neobmedzilo právo obvineného na obhajobu v miere nezlučiteľnej s čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovorom. Ústavný súd Českej republiky v náleze ÚS 121/2001-n uviedol - Ak má obvinený obhajcu, postačí že možnosť zúčastniť sa výsluchu svedka mal len jeden z nich, teda buď obvinený alebo obhajca. Zákon nevyžaduje, aby sa obvinený alebo obhajca tohto výsluchu zúčastnili, ale stačí, že takú možnosť mali a ju využili.

Najvyšší súd rešpektuje vyššie označené rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a akceptuje uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky (ako priliehavé aj pre účely slovenského trestného procesu), a preto námietku obvineného v tomto smere nepovažuje za opodstatnenú.

Obvinený napokon pri záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu 8. októbra 2018 (č. l. 277; za účasti obhajcu) nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania; doslova uviedol, že netrvá na doteraz podaných návrhoch na doplnenie dokazovania, pričom nepožiadaval ani o zopakovanie niektorého úkonu, vrátane tých, na ktorých nebol prítomný.

Čo však dovolací súd považuje za dôležitejšie je, že poškodená Mgr. B. N. C., ale aj znalec RNDr. Mgr. K. T., PhD., boli osobne vypočutí na hlavnom pojednávaní konanom 22. novembra 2018, a teda za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, ktorí aktívne využívali prostriedky procesného útoku a obrany vo vzťahu k obom uvedeným osobám. Dovolací súd preto dospel k záveru, že právo obvineného na kontradiktórne vypočutie poškodenej a znalca bolo nielenže rešpektované, ale aj plne realizované (k tomu pozri aj R 9/2012-I). Vina obvineného I. C. bola v konečnom dôsledku uznaná práve na týchto výpovediach z hlavného pojednávania, a teda nie na obhajobou spochybňovaných výpovediach uskutočnených v prípravnej fáze konania.

Pokiaľ obvinený namieta zákonnosť výsluchu poškodenej Mgr. B. N. C. z 11. mája 2018 z dôvodu, že tento nebol vykonaný v súlade s § 134 ods. 4 Trestného poriadku, a teda s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu alebo na prenos a záznam zvuku a obrazu, tak k tomu najvyšší súd poznamenáva, že ide o novú námietku, keďže obvinený aj napriek tomu, že o tom mal vedomosť, ju neuplatnil najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Trestný poriadok v § 371 ods. 4 prítom takúto „vedomú pasivitu“ vyslovene predpokladá a sankcionuje tým, že dovolateľa vylučuje z účinného použitia takejto - skôr neuplatnenej námietky; ide o zákonné vyjadrenie tzv. koncentračnej zásady.

Najvyšší súd s ohľadom na záver vyplývajúci z predchádzajúceho odseku preto iba nad rámec uvádza, že ustanovenie § 134 ods. 4 Trestného poriadku bolo do nášho právneho poriadku prijaté v záujme ochrany obzvlášť zraniteľnej obeť (podľa zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o

zmene a doplnení niektorých zákonov) pred druhotnou a opakovanou viktimizáciou. Ako vyplýva zo spisového materiálu, poškodená túto ochranu nevyužila - vyslovene sa jej zriekla pred svojim výsluchom 11. mája 2018 (č. l. 80 a 153), pričom obvinený mal možnosť výpoved' poškodenej osobne konfrontovať na hlavnom pojednávaní (čo aj využil), ako to už bolo uvedené vyššie.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinený odvíja z doživotného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený s odkazom na § 47 ods. 2 Trestného zákona, atakujúc nesplnenie podmienky uvedenej v ustanovení § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

K tomu najvyšší súd považuje za potrebné z hľadiska správnosti formálno-právnej subsumpcie uviesť, že § 47 ods. 2 Trestného zákona predstavuje hmotnoprávne ustanovenie kogentnej povahy, ktorého nesprávna aplikácia môže vo vzťahu k výroku o treste naplniť atribúty výlučne špeciálneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a teda nie všeobecný hmotnoprávny dôvod vymedzený v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (porovnaj s S 5/2011).

Uloženie doživotného trestu odňatia slobody je viazané na splnenie prísnych zákonných podmienok, pričom Trestný zákon rozlišuje medzi jeho fakultatívnym (§ 47 ods. 1) a obligatívnym uložením (§ 47 ods. 2). Kým teda v prvom prípade má vo veci konajúci súd k dispozícii voľnú úvahu pre jeho uloženie, v prípade naplnenia podmienok na jeho obligatórne uloženie už túto úvahu nemá a doživotný trest odňatia slobody uložiť musí.

Pre uloženie obligatórneho trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona, vyjadrujúceho zásadu „trikrát a dost'", musia byť súčasne (kumulatívne) splnené tieto podmienky:

- ide o spáchanie niektorého z tam taxatívne vymedzených trestných činov,
- ide o páchatel'a, ktorý sa už po tretíkrát dopustil niektorého z týchto taxatívne vymedzených trestných činov,
- za predchádzajúce dva prípady spáchania trestných činov bol potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody,
- pre predchádzajúce dva trestné činy pritom postačuje, ak konanie páchatel'a dospelo do štádia pokusu trestného činu - nevyžaduje sa, aby išlo o dokonaný trestný čin,
- posledný, čiže tretí z trestných činov, musí byť dokonaným a súčasne
- musia byť splnené podmienky fakultatívneho uloženia tohto trestu uvedené v § 47 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona; k už uvedeným podmienkam tak musí pristúpiť, že
- uloženie doživotného trestu odňatia slobody si vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Dovolací súd k ostatným dvom podmienkam už v minulosti uviedol, že ak tieto boli v konaní preukázateľne splnené, potom nie je možné vysloviť porušenie zákona v ustanovení § 47 ods. 1 Trestného zákona (porovnaj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tdo/39/2020, z 25. novembra 2020).

Z obsahu predloženého spisového materiálu, no najmä z odôvodnení oboch napádaných rozhodnutí vyplýva, že vo veci konajúce súdy sa neopomenuli zaoberať skúmaním podmienky tzv. negatívnej resocializačnej prognózy v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorej existencia je dovolateľom namietaná.

Pokiaľ obvinený absenciu podmienky tzv. negatívnej resocializačnej prognózy podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona odvodzuje zo zistení znalca RNDr. Mgr. K. T., PhD., tak v tomto smere najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že záver o tom, či nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť časovo obmedzeným trestom odňatia slobody do dvadsaťpäť rokov, je právnou otázkou, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu (R 33/2007-I), ktorý pri tomto zisťovaní vychádza nielen z úplného znaleckého dokazovania (z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie dospelých), ale tiež z komplexného zhodnotenia osobnosti páchatel'a a najmä z retrospektívneho zhodnotenia jeho

kriminálneho vývoja (R 4/2020-II).

Okresný súd ako aj krajský súd na margo tejto podmienky zhodne uviedli, že prognóza reálnej pravdepodobnosti recidívy u obvineného I. C. je podľa znalca vyjadrená k sexuálne motivovaným trestným činom. V spektre obvineným páchanej trestnej činnosti sú však aj majetkové trestné činy a najzávažnejší z trestných činov - vražda, ktorá sa vymyká z kontextu sexuálnej motivácie ostatných trestných činov spáchaných obvineným, čo preukazuje, že riziko páchania trestných činov u obvineného sa netýka len trestných činov so sexuálnym motívom, ale aj násilných trestných činov bez sexuálneho motívu, čo v prípade obvineného znásobuje prognózu kriminogénnych aktivít v budúcnosti. Obvinený bol za posledných šestnásť rokov na slobode prakticky iba niekoľko mesiacov, väčšina skutkov bola spáchaná na ženách, pričom inkriminovaného skutku sa obvinený dopustil ani nie mesiac po prepustení z dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody. Na podklade týchto skutočností súdy dospeli k záveru o jednoznačnom naplnení podmienky vyjadrenej v ustanovení § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

K vecným námietkam, ktoré obvinený vo zvyšnej časti dovolania sám označuje ako „nad rámec uplatnených dovolacích dôvodov“, najvyšší súd poznamenáva, že ich povaha je takmer výhradne skutková. Dovolací súd na tomto mieste odkazuje na skoršiu časť svojho odôvodnenia, kde uvádza, že na podklade dovolania obvineného, nie je oprávnený opätovne preskúmať dôkaznú situáciu, a teda svojou činnosťou vstupovať do skutkových zistení, ku ktorým dospeli nižšie súdy. Uvedené vyplýva priamo z dikcie vety za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorej správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť (*mutatis mutandis*).

O takéto skutkové, a teda z pohľadu dovolacieho súdu irelevantné námietky ide, keď obvinený vyhlasuje, že nie je páchatelom inkriminovaného skutku, keď spochybňuje hodnotu svedeckej výpovede poškodenej vrátane jej popisu obvineného, keď namieta, že okresný súd neakceptoval jeho návrh na výsluch policajtov, ktorí ho zadržali a že v konaní nebola urobená štandardná rekognícia, resp. keď na viacerých miestach polemizuje s hodnotiacimi závermi súdu v oblasti skutkových zistení, ktoré sú vyjadrené v odôvodnení napádaných rozhodnutí.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní procesným spôsobom neakceptoval návrh obvineného na doplnenie dokazovania výsluchom príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa 9. mája 2018 podieľali na jeho zadržaní. Toto rozhodnutie okresný súd v písomnom vyhotovení rozsudku náležite odôvodnil, keď uviedol (str. 23), že výsluch dotknutých policajtov ohľadom zadržania obvineného považuje za odtážitý od skutku a nepotrebný v kontexte ostatných dôkazov, s čím sa odvolací súd bezvýhradne stotožnil (str. 5 uznesenia). Okresný súd sa v rozsudku vysporiadal aj so svojím odmietnutím doplnenia dokazovania výsluchom príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry, keď uviedol (str. 25), že títo neboli konkretizovaní, pričom vo všetkých súvislostiach by takéto dokazovanie zjavne ničím neprispelo k hodnoteniu dôkaznej situácie. Obhajobná verzia obvineného, založená na jeho spolupráci s príslušníkmi Národnej kriminálnej agentúry, expozitúra východ, bola navyše v konaní vyvrátená prípisom riaditeľa tejto expozitúry Národnej kriminálnej agentúry (porovnaj so str. 19 až 20 rozsudku okresného súdu a tiež so str. 4 uznesenia krajského súdu).

K „neštandardnému opoznaniu“ najvyšší súd uvádza, že rekognícia, ktorá by v preskúmvanej veci slúžila ako dôkaz na preukazovanie viny, nebola vykonaná. Táto námietka preto už tým samým neobstojí v zmysle kritérií dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu jasne vyplýva (str. 23), že tento súd neprihliadol na opoznanie obvineného poškodenou v teréne podľa fotografie zachytávajúcej tvár obvineného na občianskom preukaze, ktorý jej bol za týmto účelom predložený príslušníkmi polície. Poškodená Mgr. B. N. C. sama opoznala obvineného dva dni po skutku, kontaktovala políciu, pričom ešte pred jej príchodom vyhotovila fotografie obvineného. Súčasne na hlavnom pojednávaní uviedla, že si je stopercentne istá, že obvinený je páchatelom skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Takéto vyjadrenie svedkyne - poškodenej nemožno chápať ako rekogníciu podľa § 126 Trestného poriadku, ale ako tvrdenie, ktoré je súčasťou jej výpovede.

Zo spisu zároveň vyplýva, že dovolaním napádané uznesenie krajského súdu bolo doručené tak obvinenému, I. C., 20. septembra 2019, ako aj jeho obhajcovi, JUDr. Milanovi Rollovi, 24. septembra 2019.

K vlastnoručne spísaným podaniam, ktorými obvinený doplnil svoje dovolanie, je potrebné uviesť, že tieto nespĺňajú ani len kvalitatívne, t. j. formálne kritérium požadované ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého môže obvinený podať dovolanie, a teda analogicky aj akékoľvek iné podanie, len prostredníctvom obhajcu. Z obsahu trestného spisu totiž vyplýva, že obhajca obvineného sa s týmito podaniami nijako bližšie neoboznámil a zároveň k nim nezaujal žiadne stanovisko. Rešpektujúc však znenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 305/09, z 21. januára 2020 najvyšší súd i napriek skôr konštatovanému prihliadol pri svojom rozhodovaní aj na námietky zahrnuté vo vlastných podaniach obvineného.

Obvinený v predmetných podaniach zopakoval výhrady, s ktorými sa najvyšší súd oboznámil už po preštudovaní „riadne“ podaného dovolania a s ktorými sa vysporiadal v skoršej časti svojho odôvodnenia. Prevažnej časti zvyšných námietok nemožno priznať žiadnu relevanciu, keďže obvinený nimi pokračuje iba v napádaní skutkových zistení, a to celkom očitne, keď tvrdí, že inkriminovaný skutok sa nikdy nestal, resp. že trestné stíhanie voči nemu bolo vykonštruované a jeho vina bola uznaná aj na objednávku mafie vyfabulovanom znaleckom posudku.

Do právomoci dovolacieho súdu nespadá posudzovanie zákonnosti predchádzajúcich rozhodnutí, ktoré tvorili podklad pre aplikáciu zásady „trikrát a dost“ podľa § 47 ods. 2 Trestného poriadku, ako to požaduje obvinený. Za nenáležitú treba označiť aj tú výhradu, pokiaľ obvinený s poukazom na iné trestné veci dochádza k záveru o neprimeranosti trestu, ktorý mu bol uložený; z formulácie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku navyše vyplýva, že preskúmavanie neprimeranosti trestu nespadá do kompetencie dovolacieho súdu. Pokiaľ obvinený ex post napáda zákonnosť prokurátorov a sudcov činných v tejto trestnej veci, treba uviesť, že ním prezentované skutočnosti sa vymykajú dôvodom na vylúčenie podľa § 31 Trestného poriadku, nakoľko sú skôr vyjadrením nespokojnosti obvineného s postupom dotknutých osôb, ktorý v konečnom dôsledku rezultoval v dovolaní napadnutom uznesení krajského súdu.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvineného.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.